

Υποτυπώδεις στυλογράφοι κυκλοφορούσαν από τον 1^ο αιώνα. Δεν κατάφεραν να αντικαταστήσουν την πένα, το μελανοδοχείο και το μελάνι. Μέχρι τα 1875, οπότε μπήκε στη μαζική παραγωγή ο σύγχρονος στυλογράφος. Ο Αμερικανός John Loud ασχολιόταν με την επεξεργασία δερμάτων. Ούτε η πένα ούτε ο στυλογράφος τον βόλευαν στο γράψιμο πάνω στο δέρμα. Σκέφτηκε μια δική του πατέντα. Εφάρμοσε μια μπίλια στην άκρη ενός κυλίνδρου, τον γέμισε μελάνι και πέτυχε να σχηματίζει παχιές γραμμές πάνω στο δέρμα. Στις 30 Οκτωβρίου 1888, πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για το εργαλείο του αλλά ποτέ δεν μπόρεσε να το εκμεταλλευτεί εμπορικά: Ανάλογα με τη θερμοκρασία, το μελάνι γινόταν πιο παχύ και δεν έβγαινε από την μπίλια ή πιο λεπτό, οπότε χυνόταν. Ο επόμενος που θέλησε να απαλλαγεί από την πένα ήταν ο Ούγγρος Lazlo Biro. Στα 32 του, ήταν εκδότης εφημερίδας στη Βουδαπέστη και τσαντιζόταν με τους στυλογράφους που μουτζούρωναν και έσχιζαν το δημοσιογραφικό χαρτί. Παρατήρησε ότι μελάνι εκτύπωσης στέγνωνε σχετικά γρήγορα και δεν έκανε μουτζούρες. Γέμισε με αυτό ένα στυλογράφο αλλά διαπίστωσε ότι το μελάνι δεν έφτανε ως την άκρη της πέννας. Την αντικατέστησε με μια μπίλια κι έφτιαξε ένα είδος στυλό διαρκείας (1935), τον οποίο τελειοποίησε με τον χημικό αδελφό του, Georg. Πήραν γι' αυτόν δίπλωμα ευρεσιτεχνίας στη Γαλλία (1938). Το 1940 βρέθηκαν στην Αργεντινή, φεύγοντας τους ναζί. Εκεί, ο πρόεδρος της δημοκρατίας, στρατηγός Agustin Pedro Justo, τους βοήθησε να στήσουν εργοστάσιο. Το προϊόν όμως παρουσίαζε προβλήματα και η επιχείρηση έπεσε έξω. Ήταν το 1945, όταν ο γεννημένος στο Τορίνο βαρόνος Marcel Bich, που διατηρούσε έξω από το Παρίσι υποτυπώδες εργοστάσιο ειδών γραφής, αγόρασε την πατέντα τους. Μαζί με τον φίλο του, Edouard Buffard, βελτίωσε την ουγγρική εφεύρεση, αφαίρεσε το «h» από την ονομασία της φίρμας και από το 1949 κατέκλυσε τις αγορές με τον «στυλό μιας χρήσης, bic».

(Έθνος της Κυριακής, 16.5.2010) (τελευταία επεξεργασία, 11.9.2010)